

Arrest

nr. 90 223 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger te zijn, afkomstig te zijn uit Conakry en te behoren tot de etnische groep Peul.

U werd op (...) 1986 geboren te Labé (Moyenne Guinée) en verhuisde op jonge leeftijd met uw beide ouders naar de hoofdstad Conakry. U en uw familieleden vestigden zich in de wijk Koloma (Ratoma) in Conakry. U liep school. Zowel uw lagere school als uw middelbare studies deed u in de wijk

Kipé in Ratoma (Conakry). U ontmoette de Senegalese J.Y.D. vaak in de buurt van uw school en u startte een relatie met hem. Nadat u gedurende enkele weken een relatie had met J.Y.D. werd u zwanger. Uw moeder ontdekte dat u zwanger was en vroeg u wie de vader was van uw ongeborn kind. U antwoordde dat uw geliefde, J.Y.D., de vader was van uw kind en uw moeder besloot hierop dat er geen andere optie bestond dan dat u diende te gaan inwonen bij uw geliefde, J.Y.D. Tegen uw vader vertelde uw moeder dat u tijdelijk zou gaan inwonen bij een tante langs moederszijde omdat zij ziek was en verzorging nodig had. Dit was echter een leugen maar uw moeder vreesde uw vaders reactie indien hij te weten kwam dat u een buitenechtelijk kind verwachtte. U trok in bij uw geliefde, J.Y.D., in de wijk Kipé in Ratoma (Conakry). Op 23 april 2006 werd uw dochter, K.M.D., geboren in een ziekenhuis te Conakry. Vlak na de geboorte van uw dochter, K.M.D., overhandigde uw moeder het kind aan haar vader omdat uw moeder vreesde dat dit buitenechtelijk kind schande zou brengen over de familie. Uw geliefde, J.Y.D., vreesde dat de geboorte van dit buitenechtelijk kind hem in de problemen zou kunnen brengen. Uw geliefde, J.Y.D., vertrok hierop met uw dochter, K.M.D., naar Dakar (Senegal). Sindsdien heeft u geen nieuws meer over uw geliefde, J.Y.D., en uw dochter, K.M.D.. Na de geboorte van uw dochter verliet u het ziekenhuis en trok u gedurende 2 weken in bij een nicht van uw moeder, K. genaamd, waarna u huiswaarts keerde. In 2008 was u op weg naar de kapper toen u F.O.D. ontmoette. In 2008 startte u een relatie met F.O.D. die in de wijk Cosa te Conakry woonde. Begin oktober 2008 ving u uw universitaire studies aan aan de Universiteit Generaal Lansana Conté in de wijk Sonfoniya te Ratoma (Conakry). In 2008 raakte u zwanger van uw geliefde, F.O.D. Uw vader werd door uw moeder op de hoogte gebracht van uw zwangerschap. Uw vader was erg boos en stuurde uw moeder het huis uit. Ongeveer 1 maand later draaide uw vader bij en mocht uw moeder terugkeren naar de echtelijke woning aangezien uw vader vond dat uw zwangerschap niet de fout van uw moeder was. De familieleden van uw geliefde, F.O.D., kwamen uw hand vragen doch uw vader weigerde dat u met uw geliefde, F.O.D., zou huwen. Op 23 juni 2009 werd uw zoon, B.D., geboren te Conakry. Na de geboorte van uw zoon bleef u steeds in de ouderlijke woning wonen. In januari 2011 ontmoette u uw geliefde, F.O.D., voor het laatst. Uw geliefde, F.O.D., vertelde u dat hij enkele problemen kende omwille van zijn u onbekende politieke activiteiten. Vervolgens verdween uw geliefde, F.O.D., spoorloos. De moeder van uw geliefde, F.O.D., vertelde u in januari 2011 dat hij op zakenreis vertrokken was. Op 9 februari 2011 stierf uw vader, B.S., een natuurlijke dood. Uw moeder, M.S., werd weduwe en onderging een rouwperiode. Uw vaders broer, A., woonde in Banjul (Gambia) en reisde naar Guinée om uw familieleden te condoleren. Uw vaders broer, A., kwam sinds de dood van uw vader vaak langs in uw ouderlijke woning. Na de rouwperiode die 4 maanden en 10 dagen duurde, huwde uw oom A. met uw moeder. Uw oom A. trok vervolgens permanent in in uw ouderlijke woning. Enkele dagen of weken nadat uw oom A. introk bij uw moeder arriveerde ook zijn zoon L. vanuit Banjul (Gambia). Uw oom, A., wilde dat u uw buitenechtelijke zoon, B.D., naar zijn vader zou brengen. Uw oom A. sloeg uw zoon B.D. Uw oom A. vond dat u te vrij werd opgevoed en argumenteerde dat hij hier verandering in zou brengen. Vervolgens vertelde uw oom A. dat u zou huwen met zijn zoon, L. U repliceerde echter dat u niet wilde huwen met L. omdat u niet van hem hield. De dag dat u werd meegedeeld dat u uitgehuwelijkt zou worden en dat u uw zoon naar zijn vader moest brengen besloot u naar uw vriendin, D.D., in Lambadji te Ratoma (Conakry) te gaan en daar te blijven. Echter, na een verblijf van 3 dagen bij uw vriendin, D.D., kwamen uw oom A. en zijn zoon L. u ophalen. U werd naar de nationale veiligheidsdienst gebracht alwaar een neef van uw werkzaam is en alwaar u bedreigd werd en alwaar u gezegd werd dat u gedood zou worden indien u nogmaals het ouderlijke huis zou ontvluchten. U werd vervolgens naar de ouderlijke woning gebracht alwaar u gedurende 2 dagen werd opgesloten, geslagen werd en met een heet mes verminkt werd. In juni 2011 voltooide u uw universitaire studies doch u plande het volgende academiejear een eenmalige masterstudie aan te vatten. In september 2011 vluchtte u naar de echtelijke woning van uw oudere broer, S. en zijn echtgenote, F. in de wijk Lambadji te Ratoma (Conakry). U verbleef sindsdien in de echtelijke woning van uw oudere broer, S. Ongeveer 2 weken na uw aankomst in de echtelijke woning van uw oudere broer, S., ontdekte uw oom, A. dat u zich schuil hield in de echtelijke woning van uw oudere broer, S. Uw oom, A. kwam sinds die dag bijna dagelijks naar de echtelijke woning van uw oudere broer, S., en vroeg u telkens terug te keren naar huis. U repliceerde telkens dat u niet huiswaarts wenste te keren. In december 2011 verliet u de echtelijke woning van uw oudere broer, S. in Lambadji te Ratoma (Conakry). In december 2011 kwam uw oom A. opnieuw naar de echtelijke woning van uw oudere broer, S., en ditmaal begon hij u te slaan. Aangezien uw oom A. erg brutaal werd besloot u in december 2011 te verhuizen naar de woning van uw vriendin, D.D. in Lambadji te Ratoma (Conakry). Uw oom A. ontdekte echter alwaar u zich schuilhield en op 2 maart 2012 kwam uw oom A. naar de woning van uw vriendin, D.D.. U werd uitgescholden en geslagen door uw oom A.. Ook uw vriendin, D.D., werd geslagen door uw oom. U en uw vriendin, D.D., slaagden erin weg te vluchten. U en uw vriendin, D.D., keerden vervolgens terug naar de woning van uw vriendin, D.D.. Op 4 maart 2012 kwam uw oom A. opnieuw naar de woning van uw vriendin, D.D. in Lambadji te Ratoma (Conakry). Uw vriendin, D.D., bevond zich buiten de woning en schreeuwde naar u dat u de

deur diende te sluiten. Uw oom A. schreeuwde en beledigde u en vervolgens ging hij weer weg. U besloot naar uw broer S. te gaan en hem te vertellen wat gebeurde. Uw broer S. beloofde een oplossing te vinden voor u en regelde uw vlucht uit Guinée. Op 6 maart 2012 kwam uw broer S. u ophalen bij uw vriendin, D.D.. U werd samen met uw zoon B. naar de luchthaven van Conakry gebracht. Uw broer S. droeg u over aan een man die u vertelde dat u moest doen alsof u zijn echtgenote was. U reisde samen met uw zoon B. en deze man met een vlucht van Brussels Airlines via Banjul (Gambia) naar Brussel (België) alwaar u op 6 maart 2012 arriveerde. Op 7 maart 2012 vroeg u asiel aan met uw zoon B.D. (O.V. nr. 6.972.677).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) dat u vreest vermoord te worden door uw oom A. en zijn zoon L. (zie gehoorverslag CGVS dd. 28 juni 2012, p. 23) omdat u vluchtte van de man aan wie u gedwongen werd uitgehuwelijkt, L. (p. 23). U vreest eveneens gedood te zullen worden door de nationale veiligheidsdiensten van Guinée omdat u uw ouderlijke woning ontvluchtte (p. 23).

Echter, u legde diverse vage, weinig aannemelijke en weinig verenigbare verklaringen af die de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen 'gedwongen huwelijk' in ernstige mate ondermijnen.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat uw kennis over uw echtgenoot, L., alwaar u volgens uw verklaringen gedwongen aan zou worden uitgehuwelijkt, ernstige lacunes vertoont. Nochtans beweerde u dat L., na het huwelijk van uw oom A. met uw moeder, in uw ouderlijke woning kwam wonen en dat u aldus enige tijd samen met L. in dezelfde woning woonde (p. 29). Zo verklaarde u dat L. in Soedan studeerde (p. 28) doch u kon niet toelichten wanneer L. in Soedan verbleef (p. 28) en u verklaarde evenmin te kunnen schatten van wanneer tot wanneer L. precies in Soedan verbleef (p. 28). U voegde hier aan toe niet te weten welke studies L. precies deed in Soedan (p. 28) noch kon u toelichten waar in Soedan L. studeerde (p. 28). U kon niet toelichten wanneer L. na zijn studies terugkeerde naar Guinée vanuit Soedan (p. 28). Hoewel u verklaarde dat L. samen met zijn vader A. die handelaar was (p. 29) in Banjul (Gambia) woonde (p. 29) verklaarde u niet te weten of L. jobs had in Banjul (p. 29), verklaarde u niet te weten of L. studeerde in Banjul (p. 29), verklaarde u niet te weten sinds wanneer L. in Banjul woonde (p. 29), verklaarde u niet eens te kunnen toelichten of L. gedurende een tijdspanne van maanden of jaren in Banjul woonde (p. 29) en verklaarde u niet te weten of L. ooit naar school ging in Guinée (p. 29). Hoewel u verklaarde dat de moeder van L. O. heette met haar voornaam (p. 29) kon u haar volledige naam niet toelichten (p. 29) en verklaarde u niet met zekerheid te weten of O. de Guinese nationaliteit bezit (p. 30). U verklaarde dat L. broers en zussen had (p. 30) doch u kon het aantal broers en zussen van L. niet toelichten (p. 30) en u kon slechts 1 broer van L. bij naam noemen, meer bepaald O. (p. 30). U kon voorts geen vrienden van L. bij naam noemen (p. 30). U verklaarde tevens herhaaldelijk niet te weten wat de vooropgestelde huwelijksdatum was dat u met L. in het huwelijk zou moeten treden (p. 24 en 30) noch kon u toelichtingen geven over een eventuele bruidsprijs (p. 30). Tot slot verklaarde u niet te weten welk soort huwelijk u precies moest afsluiten met L. (p. 31) en verklaarde in dit verband niet te weten of het om een legaal (p. 31), religieus (p. 31) of traditioneel huwelijk ging (p. 31). Uw bewering dat deze details u niet interesseerden omdat u niet geïnteresseerd was in het huwelijk (p. 31) zijn echter niet afdoend aangezien het gedwongen huwelijk volgens uw verklaringen toch de reden was waarom u besloot uw land van herkomst te verlaten (p. 31).

Ten tweede kan worden opgemerkt dat het toch merkwaardig is dat u verklaarde dat, naast uw eigen moeder (p. 24) ook uw oudere broer S. (p. 5), zijn echtgenote F. (p. 6), uw broer M. (p. 9 en 24), uw broer I. (p. 9 en 24), uw zus I. (p. 9 en 24), uw zus A. (p. 9 en 24) en uw zus M. (p. 9 en 24) gekant waren tegen het feit dat u gedwongen zou worden uitgehuwelijkt (p. 24) doch dat zij nooit enige poging deden om te onderhandelen of te bemiddelen met uw oom A. (p. 5 en 30). Uw vergoelijkungen "Mijn broers en zussen waren allemaal gekant tegen dit huwelijk maar de mening van kinderen wordt niet serieus genomen" (p. 24), "Mijn moeder werd niet gehoord, de familie van mijn vader had haar nooit echt geaccepteerd, ze kon niets doen [...]" (p. 31) en "Mijn [oudere] broer [S.] heeft helemaal niets gezegd, bij ons kan je niets tegen ouderen zeggen, indien ze iets willen doen ze het" (p. 5) zijn geen verantwoording voor de vaststelling dat uw familieleden niet eens probeerden te onderhandelen

of bemiddelen. Temeer aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt het volgende blijkt: "Si un frère s'oppose au mariage de sa soeur, il n'aura pas lieu" (zie SRB, Guinée – Le Mariage, dd. april 2012, p. 15) en uw oudere broer S. tevens ruimschoots de kans kreeg in te praten op uw oom A. aangezien u verklaarde dat uw oom A. bijna dagelijks langskwam in de echtelijke woning van uw broer S. (p. 4) terwijl u er gedurende 3 maanden verbleef (van september 2011 tot december 2011) (p. 3) en dat u quasi bij elk bezoek van uw oom met uw oom praatte (p. 5), dat u tijdens uw verblijf in de woning van uw broer S. vele keren met uw oom sprak (p. 5) en dat uw broer soms ook sprak met uw oom (p. 5) doch zich klaarblijkelijk geen enkele keer poogde uw oom A. te doen afzien van het gedwongen huwelijk met zijn zoon L..

Ten derde heeft u het geenszins aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk gedood zou worden door de nationale veiligheidsdiensten van Guinée indien u nogmaals de ouderlijke woning zou ontvluchten zoals u nochtans beweerde (p. 23). Zo verklaarde u dat een neef van u commissaris is en dat hij verklaarde dat u naar de gevangenis zou gebracht worden indien u nogmaals zou weglopen van huis (p. 25-26) en gedood zou worden (p. 23). Echter, hoewel u verklaarde dat deze neef die commissaris was S.S. heette (p. 26) kon u niet toelichten hoe de commissaris precies verwant was met u (p. 26) en u verklaarde in dit verband "ik denk dat zijn grootvader en mijn grootvader langs vaderskant ergens verwant moeten zijn (p. 26). Hoewel u verklaarde dat u commissaris S.S. meermaals zag tijdens ceremonies in de familie (p. 26) en u ook de naam van zijn echtgenote kende (p. 26) kon u niet toelichten hoe zijn kind heette (p. 26). U kon niet toelichten sinds wanneer S.S. commissaris was (p. 27), u beweerde niet te weten of S. ooit andere overheidsfuncties dan commissaris uitoefende (p. 27) en wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens vroeg "Wat weet u over deze commissaris?" (p. 27) repliceerde u "Niets" (p. 27). Bijgevolg kan u het niet aannemelijk maken een "vrees voor vervolging" te koesteren vanwege commissaris S.S. en bij uitbreiding de nationale veiligheidsdiensten van Guinée.

Ten vierde legde u nog een aantal andere inconsistente en weinig geloofwaardige verklaringen af die de algemene geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas in verdere mate ondermijnen. Zo is het merkwaardig dat u verklaarde dat het in Guinée niet toegelaten is een kind buiten het huwelijk te krijgen (p. 13). U verklaarde in dit verband dat uw geliefde J.Y.D., na de bevalling van uw dochter, K.M.D. op 23 april 2006, besloot Guinée te verlaten enkel en alleen omdat J.Y.D. verwachtte dat hij problemen zou krijgen omdat jullie dochter, K.M.D., buiten het huwelijk werd geboren (p. 13). U voegde hier aan toe dat ook uw moeder niet erg gelukkig was dat u zwanger was van een buitenechtelijk kind en dat zij in dit verband verklaarde dat dat schande zou brengen over haar (p. 11). Uw moeder was echter wel akkoord dat u tijdens uw zwangerschap zou gaan inwonen bij uw geliefde, J.Y.D., in de wijk Kipé in Ratempa (Conakry) (p. 11-12). In dit opzicht is het dan ook bijzonder bevreemdend dat u – hoewel u gedurende uw volledige zwangerschap (en reeds enkele weken voorafgaand aan uw zwangerschap) - onafgebroken een liefdesrelatie had met J.Y.D. (p. 11-12), uzelf het idee opperde om bij uw geliefde J.Y.D. te gaan inwonen (p. 12), uw moeder – hetzij met tegenzin – besloot dat u bij uw geliefde zou gaan wonen (p. 12) en uw geliefde J.Y.D. u vertelde dat u probleemloos bij hem mocht intrekken (p. 12), maar u nooit plannen had om te huwen met J.Y.D. (p. 12). Zo verklaarde u dat J.Y.D. nooit over een huwelijk sprak (p. 13), dat u en J.Y.D. nooit praatten over een huwelijk (p. 13), dat uw moeder u nooit vroeg om te huwen met J.Y.D. (p. 12) doch dat J.Y.D. niet in Guinée kon blijven (p. 13) enkel en alleen omdat jullie ongehuwd waren en een kind kregen (p. 13). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat noch u, noch J.Y.D., noch uw moeder ooit enige poging deden om de situatie te regulariseren door u bijvoorbeeld een huwelijk vóór de bevalling voor te stellen. Temeer uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat een buitenhuwelijkse zwangerschap inderdaad door de familie als een schande wordt ervaren, een huwelijk vaak snel geregeld wordt net om te vermijden dat een kind buiten het huwelijk zou worden geboren (zie SRB, Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage dd. juni 2012, p. 8 en 13). Ook in verband met uw hier op volgende relatie, met uw geliefde, F.O.D., legde u een aantal bedenkelijke verklaringen af. Zo verklaarde u dat u in 2008 een relatie begon met F.O.D., en dat u een tweede maal zwanger werd buiten het huwelijk, ditmaal van uw geliefde, F.O.D.. U beweerde dat u op 23 juni 2009 beviel van uw zoon, B.D. (p. 10). Gezien uw eerdere verklaringen dat buitenechtelijke kinderen niet geaccepteerd worden in Guinée (cfr. supra) is het dan ook merkwaardig dat u verklaarde dat, nadat u zwanger werd, de familieleden van uw geliefde, F.O.D., naar uw ouderlijke woning kwamen om uw hand te vragen doch dat uw familie het huwelijk weigerde (p. 16-17). Wanneer de interviewer van het CGVS u hierop vroeg "Waarom werd de vraag van D.O.F. afgewezen door uw familieleden?" (p. 17) repliceerde u dat het volgens de traditie niet mogelijk is uw dochter te laten huwen met een man waar ze voorafgaand aan het huwelijk al een relatie mee onderhield" (p. 17). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens opwierp "Het is toch een grotere schande voor uw familie dat u ongehuwd zou bevallen dan dat u zou huwen met de vader van uw kind?" (p. 17) en "Maar uw familie verkoos dat u ongehuwd

moeder zou worden dan dat u zou huwen met de vader van het kind?" (p. 17) repliceerde u dat uw familie het beter vond dat u ongehuwd moeder zou worden (p. 17). In het licht van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat een buitenhuwelijkse zwangerschap door de familie als een schande wordt ervaren en een huwelijk in dit geval vaak snel geregeld wordt net om te vermijden dat een kind buiten het huwelijk zou worden geboren (zie SRB, Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage dd. juni 2012, p. 8 en 13) zijn uw verklaringen dan ook geheel ongeloofwaardig. Temeer u verklaarde dat uw geliefde, F.O.D., net zoals u (zie vragenlijst CGVS dd. 18 april 2012, punt 9) moslim was (p. 17) tot de Peul-etnie behoorde (p. 17) en schijnbaar een behoorlijk goede socio-economische status bezat aangezien u beweerde dat hij economie gestudeerd had (p. 15) en werkzaam was bij de bank Crédit Rural (p. 15).

Wat betreft de door u voorgelegde studentenkaart van de Faculteit Sociale Wetenschappen op naam van S.A.H. voor het academiejaar 2011-2012 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Enerzijds is het merkwaardig dat volgens uw verklaringen een academiejaar loopt van begin oktober tot eind juni (p. 18) en de studentenkaart ongeveer 1 week na het begin van elke academiejaar wordt uitgereikt (p. 19) hetgeen impliceert dat de door u voorgelegde studentenkaart waarschijnlijk in oktober 2011 werd uitgereikt hoewel u eerder verklaard had dat u uw universitaire studies afrondde in juni 2011 (p. 18). Gevraagd naar verduidelijking repliceerde u dat u ook uw eenjarig master-diploma wilde halen (p. 20). Gezien de door u hoger beschreven problemen die u in Guinée zou gekend hebben naar aanleiding van een gedwongen huwelijk (cfr. supra) volgend op de dood van uw vader in februari 2011 waarna u sinds september 2011 uw toevlucht gezocht zou hebben in uw broers woning (p. 4) is het dan ook hooguit bevreemdend dat u desalniettemin een studentenkaart voor het academiejaar 2011-2012 voorlegde en u klaarblijkelijk in oktober 2011 uw masterstudie aanvatte of tenminste van plan was aan te vatten (p. 20) aangezien u beweerde dat u ingeschreven was voor deze master ten belope van het academiejaar 2011-2012 (p. 20). Anderzijds is het tevens bijzonder merkwaardig dat – in het licht van uw verklaring dat deze studentenkaart wellicht werd uitgereikt in oktober 2011 – op de door u voorgelegde studentenkaart voor het academiejaar 2011-2012 gedrukt staat "Adresse Parent ou Tuteur: D.O.F." (zie informatie in administratief dossier). Immers, uit uw verklaringen bleek dat u sinds de dood van uw vader in februari 2011 onder de hoede stond van uw oom en nieuwe echtgenoot van uw moeder, A.. Bovendien verklaarde u dat u sinds januari 2011 geen enkel contact meer had met uw geliefde, F.O.D. (p. 19) aangezien hij spoorloos verdween. Hoewel u beweerde dat deze informatie op uw initiatief en op basis van uw verklaringen op de studentenkaart werd gezet (p. 19) kon u echter nog steeds geen bevredigend antwoord geven op de vraag waarom u uw geliefde, F.O.D., op de studentenkaart liet zetten indien u op dat moment reeds ongeveer 9 maanden geen enkel contact meer had met hem (p. 19).

Wat betreft de 2 door u voorgelegde attesten van niveau op naam van S.A.H. en uitgereikt op 19 juni 2012 te Conakry kan slechts worden opgemerkt dat de door u gedane studies niet onmiddellijk betwijfeld worden.

Wat betreft het door u voorgelegde uittreksel van de geboorteakte (nr. 2086) op naam van S.A.H. uitgereikt te Labé op 13 juni 1986 kan gezegd worden dat dit document een aanwijzing geeft van uw geboorteplaats en -datum, evenals een aanwijzing geeft van de identiteit van uw ouders, maar bij gebrek aan officiële identiteitsdocumenten op uw naam en met uw foto kan er niet worden nagegaan of deze documenten op u van toepassing zijn.

De door u voorgelegde envelop van DHL waarmee de hoger beschreven documenten zouden zijn opgestuurd van Conakry doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

U bent evenmin in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, Guinée – Situation sécuritaire, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 juni 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Peul machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing als volgt:

2.2.1. Verzoekster zegt dat L. waarmee zij door haar oom gedwongen gehuwd zou worden amper thuis was en zij weinig interesse had in L. daar zij niet van hem hield.

De Raad meent dat de bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekster bijzonder weinig weet over L. evenals over de concrete omstandigheden van het gedwongen huwelijk waarvan zij het voorwerp zou zijn en waarvoor zij haar land ontvluchtte. Het door haar aangehaalde gebrek aan interesse is hiervoor geen aannemelijke verklaring rekening houdend met het belang dat zij aan deze gebeurtenis hechtte en daar zij stelt dat dit de reden was van haar vlucht uit haar land.

2.2.2. Wat betreft de houding van haar familieleden die gekant waren tegen een gedwongen huwelijk stelt verzoekster dat kinderen en vrouwen in haar land geen enkele inspraak hebben in de beslissingen die de oudste man van het gezin neemt.

Deze algemene stelling stemt niet overeen met de documentatie in het administratief dossier waar er op gewezen wordt dat een gedwongen huwelijk inmiddels een marginaal en bijna onbestaand verschijnsel betreft in de stedelijke context (p. 12). De meest gebruikelijke huwelijksvorm is het gearrangeerd huwelijk waarbij onderhandelingen plaats hebben tussen de families en talrijke familieleden tussenbeide komen en de betrokken vrouw haar toestemming geeft (p. 13). De betrokken vrouw kan de tussenkomst van derden vragen in dit verband (p. 15). In grote steden zoals Conakry zijn er steeds meer jonge vrouwen die hun studies beëindigen en dan huwen met de persoon van hun keuze (p. 13). Weliswaar betekent dit niet noodzakelijk dat dit het geval was voor verzoekster, maar het argument dat de overige familieleden geen inspraak hebben bij het huwelijk van een dochter is geen aannemelijke verklaring voor het feit dat haar familieleden niet in haar voordeel zouden onderhandelen met het oudste familielid. De Raad schaaft zich achter dit motief. De verklaringen van verzoekster overtuigen niet.

2.2.3. Wat de aangehaalde vrees ten aanzien van haar neef bij de nationale veiligheidsdienst dat zij gearresteerd en gedood zou worden indien zij nogmaals de woning zou ontvluchten, meent de Raad dat dit niet overtuigt en in de lijn ligt van de overige weinig aannemelijke verklaring van verzoekster.

2.2.4. Wat de relatie met J. betreft, meent verzoekster dat haar vader nooit akkoord geweest zou zijn met een huwelijk daar hij wenste dat zij zou trouwen met een man die hij zelf kende. Volgens de traditie is het ook niet mogelijk te huwen met een man waarmee ze voor het huwelijk al een relatie en een kind had. Als jonge vrouw had verzoekster hierbij geen enkele inspraak.

De Raad wees er reeds op dat het bestaan van gedwongen huwelijken hierboven reeds gerelativeerd werd en dat het gebruikelijk is dat de vrouw inspraak heeft te meer dat zij reeds 20 jaar oud was en in de hoofdstad Conakry woonde.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven met betrekking tot de vraag van haar geliefde D, wiens familie kwam om haar hand te voor hem vragen, en aldus de mogelijkheid bood om haar familiale situatie te regelen en de schande voor haar familie te vermijden niet weerlegt. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.2.5. Wat de studentenkaart betreft, stelt verzoekster dat zij haar vriend op de kaart vermeldde omdat zij op geen enkel familielid kon rekenen in geval van problemen. Haar ouders zouden immers analfabeet zijn (gehoor p. 19). De Raad ziet niet in waarom dit haar ouders zou verhinderen haar te helpen in geval

van nood. Dit vindt geen steun in het administratief dossier zoals ook gesteld in de bestreden beslissing daar zij onder meer op de steun kon rekenen van haar oudere broer bij wie zij drie maanden verbleef.

2.2.6. Verzoeker stelt dat een interview stresserend is en dat zij omwille van wat zij meemaakte zwaar getraumatiseerd haar land verliet.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoekster. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekster aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. De verzoekende partij beroept zich op artikel 4,5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Het door de verzoekende partij aangehaalde artikel werd omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De verzoekende partij beroept zich op geen dergelijke schending.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat het voordeel van de twijfel betreft, stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »
De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.2.8. Verzoekster meent dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster stelt dat zij al bedreigd, geslagen en met een heet mes op haar arm verbrand werd door haar oom, meent de Raad dat zij dit niet aannemelijk maakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
dhr. M. DENYS ,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS